

Arrest

nr. 171 959 van 15 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 26 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 mei 2014 tot weigering van de afgifte van een visum in het kader van gezinshereniging (visum type D).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 februari 2014 dient verzoekende partij, die de Somalische nationaliteit heeft, bij de Belgische ambassade te Addis Abeba (Ethiopië), een aanvraag in tot afgifte van een visum met het oog op gezinshereniging (type D) met dhr. B. S. A. van Somalische nationaliteit, in België als vluchteling erkend op 16 mei 2013.

1.2. Op 26 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering tot afgifte van een visum. Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht op dezelfde dag en waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aangemaakt door: H., A. (...)

Cel: RGF-GH: Visa Regr. Familial - Visa Gezinshereniging

Bureau: RGF-GH: Regr. Familial - Gezinshereniging (B)

Ontvangstdatum documenten diplomatieke koffer: 20/02/2014

Gevalideerd door;

H., A. (...)

Attaché

Datum van voorlegging: 21/05/2014

Eindbekrachtiging: 26/05/2014

Beslissing

Resultaat: Casa: Weigering

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, in werking getreden op 21/09/2011;

Overwegende dat een visumaanvraag werd ingediend door F. H. H. (...) °01/07/1994 teneinde de heer B. S. A. (...) °1991 in België te vervoegen.

Overwegende dat ter staving van de visumaanvraag een huwelijkscertificaat werd voorgelegd teneinde de huwelijksband tussen betrokkenen aan te tonen.

Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht;

Overwegende dat het voorgelegde document de huwelijksakte betreft van A. B. S. (...) °1965 en F. H. H. (...) "1973, gehuwd op 05/08/2011.

Overwegende dat de identiteit van de echtgenoten vermeld op de huwelijksakte niet overeenstemt met de identiteit van de aanvrager en de te vervoegen persoon in België.

Bijgevolg kan het voorgelegde document niet weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband en wordt de visumaanvraag geweigerd. Voor de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie, getekend: A. H. (...), Attaché

Raadpleging Vision

Niet van toepassing

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 10, §1er, al.I, 4° van de wet van 15/12/1980

Beperkingen:

Aanvrager

PSN:6934036

Naam: H. (...)

Voornaam: F. H. (...)

Geslacht: Mannelijk

Huidige nationaliteit: Somalië

Geboortedatum: 01/07/1994"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste, doch enig middel, haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het middel gaat als volgt:

"De verwerende partij heeft de visumaanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd omdat de identiteit van de echtgenoten op de huwelijksakte niet overeenstemt met de identiteit van de verzoekende partij en de te vervoegen persoon in België.

De verwerende partij becommentarieert haar beslissing als volgt:

(...)

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten

bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

Verzoekende partij erkent de fouten in geboortedata op het neergelegde huwelijkscertificaat.

Eerst en vooral wenst verzoekende partij immers te verwijzen naar de praktijk van het Commissaris-generaal met betrekking tot Somalische documenten:

"(...) alle archieven en publieke kantoren werden vernietigd gedurende de burgeroorlog waardoor er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van (identiteits)documenten, (...) Voorts blijkt dat Somalië in de 'Corruption Perceptions Index' op rang 175 komt van de door de niet-gouvernementele organisatie 'Transparency international' 175 onderzochte landen en dus - samen met Afghanistan en Noord-Korea - als het meest corrupte land ter wereld wordt gerangschikt. Ook de documenten uitgereikt door de Somalische ambassades werden onderzocht door meerdere EU landen, waaronder België en het Verenigd Koninkrijk, maar ook door onder meer Zwitserland, de Verenigde Staten en Canada. Hun bevindingen zijn gelijklopend en bevestigen naast een winstgevende privéhandel in Somalische documenten, het gemak waarmee identiteitsdocumenten kunnen worden verkregen op de ambassades. Tevens kan hieruit blijken dat de Somalische ambassades een feitelijke onbegrensde appreciatiebevoegdheid hebben om de Somalische nationaliteit toe te kennen (of in te trekken) en op basis hiervan Somalische identiteitsdocumenten uitreiken. Dit leidt volgens dezelfde informatie tot een abusief en oneigenlijk gebruik van en handel in Somalische documenten. De beoordeling van de bewijswaarde van Somalische identiteitsdocumenten dient dan ook met passende voorzichtigheid te gebeuren."

Verwerende partij doet nu alsof er enkel een probleem is met de Somalische huwelijksakte van verzoekende partij. Zij gaat er hierbij echter-wellicht bewust- aan voorbij dat er altijd een probleem is met Somalische documenten. Somalische documenten zijn immers per definitie niet betrouwbaar. Dit is immers een reden waarom Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties.

Had verzoekende partij wel een huwelijksakte met correcte geboortedata overgemaakt, dan nog had verwerende partij ongetwijfeld een bijkomend onderzoek gevoerd. Nu doet zij dit echter niet. Zij verkiest immers om voor te houden dat er een particulier probleem is met het Somalisch document van verzoekende partij en gaat hierbij voorbij aan het algemeen probleem dat zich stelt bij Somalische documenten.

Dit algemeen probleem is dan ook de reden waarom verwerende partij zelf, wanneer er gemeenschappelijke Somalische kinderen zijn, een DNA-test eist.

Indien deze niet aanwezig zijn, quod in casu, dan kijkt verwerende partij normaliter naar het asielinterview van de vluchteling en gaat zij eventueel over tot een onderhoud met de aanvrager op de Belgische ambassade. Het is dan ook op z'n minst vreemd te noemen dat verwerende partij in onderhavig geval plots wel de Somalische documenten zo belangrijk vindt dat een fout erin volstaat om te besluiten dat de huwelijksband niet wordt aangetoond. Alsof correcte geboortedata op zich wel hadden volstaan om de huwelijksband op basis van de Somalische huwelijksakte te bewijzen!

Het komt er dus eigenlijk tout court op neer dat geen enkel Somalisch document bewijskrachtig is. Het kan dan ook niet zijn dat, omdat geen enkel document van Somalië kan aanvaard worden, verzoekende partij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om haar huwelijksband aan te tonen.

Verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij niet enkel op basis van een Somalisch document de visumaanvraag kan weigeren.

Ook de wetgever is zich bewust van dit probleem.

Verzoekende partij wenst in dit opzicht dan ook te verwijzen naar artikel 12bis, § 5-6 van de Vreemdelingenwet (eigen onderlijning):

Artikel 12bis:

(...). "

Verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij in deze moest toepassing gemaakt hebben van artikel 12bis, §5 en §6. Dit niet doen is op z'n minst gezegd onredelijk te noemen.

Zo kon verwerende partij rekening gehouden hebben met de verklaringen van de man van verzoekende partij gedurende zijn asielinterview dd. 28 maart 2013.

Op het CGVS interview (Cf. Stuk 4), p. 8-9 valt het volgende te lezen:

Bent u gehuwd?

Ja.

Huwelijksdatum?

5/8/2011

Huwelijksplaats?

Beledweyne

Naam echtgenote?

H. H. F. (...)

Geboortedatum van uw vrouw?

°Ze is 19 jaar oud.

Zo blijkt duidelijk dat de man van verzoekende partij reeds voorafgaandelijk aan zijn erkenning gewag gemaakt heeft van zijn huwelijk met verzoekende partij. Dit spreekt ontegensprekelijk in het voordeel van verzoekende partij.

Ook kon verwerende partij overgegaan hebben tot een persoonlijk onderhoud met de betrokken partijen, desgevallend via de Belgische ambassade..

Verwerende partij heeft nagelaten dit te doen, hetgeen onzorgvuldig en onredelijk

Ten overvloede verwijst verzoekende partij naar RvV arrest nr. 110 450 dd. 23 september 2013:

Voorts bekritiseert de verzoekende partij het motief dat stelt: "Tot slot werd de visumaanvraag ingediend op grond van een niet gelegaliseerd huwelijkscertificaat, als bewijs van de huwelijksband. Overwegende dat in huidig geval het voorgelegde document niet gelegaliseerd werd daar het afkomstig is uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bijgevolg kunnen we geen zekerheid hebben over de authenticiteit van dit document Bijgevolg kan het voorgelegde document dan ook niet erkend worden in België." De verzoekende partij wijst erop dat de bestreden beslissing zelf erkent dat een document niet kan gelegaliseerd worden omdat België de Somalische regering niet erkent en meent dat de bestreden beslissing niet met de nodige redelijkheid is genomen. Zij verwijst naar de artikelen 12bis, §5 en 6 van de vreemdelingenwet, wijst op de anarchie in Somalië zodat de verwerende partij een onderhoud diende te voorzien, wat zij wettelijk kan, alvorens een beslissing te nemen. Zij wijst erop dat Somalië een land is waar het moeilijk is om bevredigende documenten te verkrijgen. Wellicht omdat de verwerende partij er verkeerdelijk van uitging dat de afwezigheid van inkomsten en huisvesting al voldoende reden tot afwijzing was heeft zij niet de voorzichtigheid gehad een verder onderzoek te doen.

Uw Raad was van mening dat verwerende partij onredelijk tot haar beslissing kwam door te stellen dat de huwelijksband niet kon aangetoond worden door een Somalisch huwelijkscertificaat, aangezien verwerende partij conform artikel 12bis, §5 en 6 een onderhoud kon voorzien.

De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en artikel 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schendingen van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

3.3. Artikel 10, § 1, lid 1, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;”

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2

Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

(...)

§ 5

Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6

Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

3.4. Verzoekende partij, die een visum voor gezinshereniging aanvraagt, dient haar identiteit en huwelijksband met de partner in functie van wie zij gezinshereniging aanvraagt, aan te tonen.

Verzoekende partij legt in casu een huwelijkscertificaat voor.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de afgifte van het visum wordt geweigerd omdat de identiteit van verzoekende partij en haar voorgehouden echtgenoot vermeld in de voorgelegde huwelijksakte niet overeenstemt met de identiteit van de verzoekende partij en de in België te vervoegen persoon.

3.5. In de bestreden beslissing wijst de gemachtigde eerst op artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) dat betrekking heeft op de erkenning van een buitenlandse authentieke akte. Deze bepaling stelt dat een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden van het recht van de staat waar zij is opgesteld, die nodig zijn voor haar echtheid en haar rechtsgeldigheid.

Uit artikel 30 van het WIPR volgt evenwel dat een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd. In dit opzicht stelt de Raad op basis van de stukken in het administratief dossier vast dat het huwelijkscertificaat niet werd gelegaliseerd, zodat in wezen geen officieel document voorligt. Aangezien uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het huwelijkscertificaat niet werd gelegaliseerd, is de gemachtigde niet daadwerkelijk nagegaan of het voorgelegde huwelijkscertificaat voldoet aan de voorwaarden van het recht van de staat waar zij is opgesteld die nodig zijn voor haar echtheid en haar rechtsgeldigheid, zoals blijkt uit het gebrek aan verdere motieven omtrent een concrete toepassing van artikel 27 WIPR in de bestreden beslissing.

Niettemin wordt in de bestreden beslissing op zich niet betwist dat het Somalische huwelijkscertificaat in casu kan worden aangewend ter staving van de huwelijksband tussen de verzoekende partij en haar echtgenoot, die in België werd erkend als vluchteling. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de inhoud van het huwelijkscertificaat vervolgens beoordeelt waarbij hij tot de bevinding komt dat de identiteit van de echtgenoten zoals vermeld in het huwelijkscertificaat niet overeenstemt met de identiteit van verzoekende partij en de in België te vervoegen persoon. Hij besluit vervolgens dat het voorgelegde document niet kan worden weerhouden als bewijs van de huwelijksband en weigert de visumaanvraag.

3.6. Verzoekende partij erkent dat er foutieve geboortedata worden vermeld in het voorgelegde huwelijkscertificaat, maar betoogt, onder verwijzing naar de *“praktijk van het Commissaris-generaal met betrekking tot Somalische documenten”*, dat de gemachtigde er in casu aan voorbij gaat dat er altijd een probleem is met Somalische documenten, wat ook de reden is waarom ze niet worden gelegaliseerd door de Belgische instanties. Omdat Somalische officiële documenten per definitie niet betrouwbaar zijn, diende de gemachtigde hoe dan ook bijkomend onderzoek te verrichten en kon hij niet enkel op basis van dit Somalisch document de visumaanvraag weigeren. De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde een onderzoek diende te verrichten in toepassing van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij haalt specifiek aan dat de gemachtigde rekening diende te houden met de verklaringen die haar voorgehouden echtgenoot heeft afgelegd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zij citeert deze verklaringen in het verzoekschrift. Hieruit blijkt dat deze persoon heeft verklaard op 5 augustus 2011 te Beledweyne in het huwelijk te zijn getreden met verzoekende partij die op het moment van het gehoor 19 jaar was.

3.7. De Raad wijst erop dat voormeld artikel 12bis, §§ 5 en 6 toelaat dat rekening wordt gehouden met *“andere geldige bewijzen die in dit verband kunnen worden overgelegd”* wanneer geen officiële documenten kunnen worden voorgelegd.

Voor wat betreft de interpretatie van vermelde begrip *“andere geldige bewijzen”* ter staving van de bloed- of aanverwantschapsbanden, kan nuttig worden verwezen naar de Omzendbrief houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging van 17 juni 2009. Dienaangaande bepaalt deze omzendbrief het volgende: *“Om als geldig te kunnen worden beschouwd, moeten de “andere bewijzen” van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen.”*

Uit de stukken die betrekking hebben op de asielprocedure en die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt inderdaad dat de echtgenoot van verzoekende partij in het kader van zijn asielgehoor van 18 maart 2013 melding heeft gemaakt van zijn huwelijk op 5 augustus 2011 met een vrouw genaamd H.H.F. Tevens heeft hij verklaard dat deze vrouw H.H.F. op dat moment 19 jaar oud was.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing bijkomend onderzoek heeft verricht door met name rekening te houden met deze verklaringen die de voorgehouden echtgenoot tijdens zijn asielprocedure heeft afgelegd. Dit kan genoegzaam worden vastgesteld op basis van het beslissingsformulier *“gezinshereniging artikel 10 W. 15/12/80 Erkend vluchteling”* van 21 mei 2015, stuk dat zich in het administratief dossier bevindt.

Uit een lezing van dit beslissingsformulier volgt dat de gemachtigde de inhoud van het huwelijks-certificaat heeft vergeleken met de informatie die hij over de verzoekende partij en haar voorgehouden echtgenoot heeft verkregen via de asielprocedure van laatstgenoemde.

Zo staat in het beslissingsformulier bij het onderdeel *“acte de mariage/huwelijksakte”* vermeld: *“les dates de naissance ne correspondent pas”*. Vervolgens staat bij onderdeel *“dans la demande d’asile/in de asielaanvraag”* vermeld: *“H.H.F. 19 ans”*. Bij onderdeel *“contradictions”* worden tenslotte *“oui”* aangeduid.

Aldus is duidelijk dat de gemachtigde is nagegaan of het voorgelegde document een element is dat toelaat de huwelijksband tussen verzoekende partij en de in België te vervoegen persoon vast te stellen door de gegevens in dit document te vergelijken met de gegevens in het administratief dossier. In die zin heeft de gemachtigde het huwelijkscertificaat beschouwd als een *“ander geldig bewijs”*. Hij heeft vervolgens bijkomend onderzoek verricht en de identiteitsgegevens vermeld in het huwelijkscertificaat afgetoetst aan de identiteitsgegevens zoals meegedeeld in het kader van de asielprocedure van de echtgenoot van de verzoekende partij.

De gegevens met betrekking tot de identiteit van de betrokkenen vermeld in huwelijksakte blijken echter voor de gemachtigde niet voldoende ernstig en overeenstemmend te zijn met de overige gegevens in het administratief dossier om voormeld document te kunnen weerhouden als bewijs van de huwelijksband tussen de verzoekende partij en dhr. B. S. A. nu hij vaststelt dat de geboortedata niet overeenstemmen (*“les dates de naissance ne correspondent pas”*).

Hij komt dan ook tot de vaststelling dat de identiteit zoals vermeld in het huwelijkscertificaat niet overeenstemt met de identiteit van de betrokkenen zoals weergegeven in het kader van de asielprocedure van de echtgenoot van de verzoekende partij dan wel in het kader van de aanvraag tot afgifte van een visum.

Het argument dat de gemachtigde kennelijk onredelijk, onzorgvuldig en in strijd met artikel 12bis, §5 en 6 van de vreemdelingenwet heeft gehandeld door geen toepassing te hebben gemaakt van voormelde wetsbepalingen, mist gelet op het voorgaande dan ook feitelijke grondslag.

Uit bovenstaande blijkt onmiskenbaar dat de gemachtigde bijkomend onderzoek heeft verricht en rekening heeft gehouden met de verklaringen van de voorgehouden echtgenoot tijdens zijn asielprocedure bij zijn vaststelling dat de identiteit zoals deze blijkt uit het administratief dossier niet strookt met de identiteit zoals deze wordt opgegeven in het voorgelegde huwelijkscertificaat, waarmee verzoekende partij haar huwelijksband met dhr. B. S. A. wenst te staven. Er kan dienaangaande niet worden vastgesteld dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of in strijd met artikel 12bis van de Vreemdelingenwet heeft gehandeld.

Los van het gegeven dat wel degelijk rekening werd gehouden met dergelijke informatie, zoals blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier, merkt de Raad op dat het feit dat de voorgehouden echtgenoot van de verzoekende partij tijdens zijn asielgehoor gewag heeft gemaakt van hun huwelijk, geen afbreuk vermag te doen aan de fundamentele tegenstrijdigheden met betrekking tot hun geboortedata (1994 vs. 1973 en 1991 vs. 1965). Ook in die zin wordt niet aangetoond dat vaststellingen van de gemachtigde gebaseerd zijn op een onzorgvuldige of incorrecte feitenvinding of een onredelijke appreciatie van de voorliggende gegevens.

Het betoog van verzoekende partij leidt er aldus niet toe dat de conclusie in de bestreden beslissing, met name dat *“het voorgelegde document niet weerhouden [kan worden] als bewijs van de huwelijksband”*, aan het wankelen wordt gebracht.

3.8. De Raad stelt vast dat hoewel verzoekende partij zelf aangeeft dat er een algemeen probleem is bij Somalische documenten wat ook de reden is waarom ze niet worden gelegaliseerd door de Belgische instanties en dat Somalische officiële documenten per definitie niet betrouwbaar zijn, zij niettemin toch een Somalisch huwelijkscertificaat voorlegde. Zij kan de gemachtigde dan ook niet verwijten om

bijkomend onderzoek te verrichten naar dit Somalische huwelijkscertificaat en de inhoud ervan af te toetsen aan de gegevens in het administratief dossier.

Verzoekende partij geeft zelf toe dat er foutieve geboortedata vermeld worden in het huwelijkscertificaat maar zij verduidelijkt niet waarom zij deze fouten niet eerder heeft opgemerkt of indien zij de fout wel eerder had opgemerkt, waarom zij de bevoegde Somalische diensten niet heeft gewezen op deze fouten maar er toch voor heeft gekozen om dit huwelijkscertificaat voor te leggen zonder enige verklaring of duiding te geven over de foutieve geboortedata.

Nogmaals waar verzoekende partij, ondanks de stelling *“dat er altijd een probleem met Somalische documenten”* en *“geen enkel Somalisch document bewijskrachtig is”*, er toch voor kiest om een Somalisch huwelijkscertificaat voor te leggen, kan zij de gemachtigde niet verwijten om rekening te houden met dit huwelijkscertificaat. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, is dit niet *“vreemd”*, maar in overeenstemming met de plicht om rekening te houden met alle voorliggende stukken.

3.9. Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat de gemachtigde onredelijk en onzorgvuldig heeft gehandeld door niet in een onderhoud te voorzien, zoals bepaald wordt in artikel 12bis, §6 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er nogmaals op dat dit artikel het volgende bepaalt: *“§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan (eigen onderlijning) de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”*

Zoals eveneens wordt aangehaald in de nota met opmerkingen, vloeit uit deze bepaling derhalve geen verplichting voort in hoofde van de gemachtigde om over te gaan tot een verhoor van de verzoekende partij of haar voorgehouden echtgenoot. Het behoort derhalve tot de appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde om te bepalen of dient te worden overgegaan tot een dergelijk onderzoek.

Daarenboven merkt de Raad op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt dat Somalische documenten per definitie niet betrouwbaar zijn, zodat tevens rekening diende te worden gehouden met de verklaringen die haar voorgehouden echtgenoot heeft afgelegd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met name omdat hij tijdens dit gehoor gewag heeft gemaakt van zijn huwelijk met verzoekende partij. Zoals reeds werd opgemerkt, werpen deze verklaringen geen ander licht op de vaststellingen van de gemachtigde dat de identiteitsgegevens niet overeenstemmen. Verzoekende partij zet verder niet uiteen welke andere bewijzen/verklaringen zij en haar voorgehouden echtgenoot tijdens een onderhoud zouden kunnen aanbrengen waarmee verwerende partij rekening diende te houden. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig dat de gemachtigde geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid die overigens geenszins een verplichting inhoudt, om over te gaan tot een onderhoud met verzoekende partij en/of de vreemdeling in België die vervoegd wordt, nu verzoekende partij er noch middels officiële documenten noch middels andere geldige bewijzen, noch middels andere elementen waarvan zij melding maakt in haar verzoekschrift in slaagt haar huwelijksband met dhr. B. S. A. aan te tonen.

3.10. Waar verzoekende partij nog ten overvloede verwijst naar en passages citeert uit een arrest van de Raad, blijkt – los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben – niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waaruit verzoekende partij citeert. Zoals in de nota met opmerkingen eveneens wordt aangegeven, wordt in voormeld arrest van de Raad vastgesteld dat de bestreden beslissing zich beperkt tot de vaststelling dat er geen zekerheid bestaat omtrent de authenticiteit van de bijgebrachte huwelijksakte omdat dit document niet werd gelegaliseerd, zonder verder onderzoek en zonder de minste aanduiding van wat aanvaardbaar kan zijn om de huwelijksband, gelet op het gebrek aan legalisatie, vast te stellen. De Raad stelt verder dat de verwerende partij evenmin de andere feitelijke gegevens van het dossier heeft onderzocht, zoals onder meer de opgave van de familieleden van de verzoekende partij in het initiële asielrelaas. In casu werd de afgifte van het visum echter niet geweigerd omdat er geen gelegaliseerde documenten werden voorgelegd, doch wel omdat de identiteit van verzoekende partij en haar voorgehouden echtgenoot vermeld op de huwelijksakte niet overeenstemmen met de identiteit zoals blijkt uit de overige gegevens die zich in het administratief dossier bevinden. De verwijzing naar voormeld arrest van de Raad is dan ook niet dienstig.

3.11. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij de beslissing heeft genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover zij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Een schending van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

3.12. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad merkt op dat verzoekende partij in het verzoekschrift louter aanhaalt dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM heeft geschonden, waarbij de definitie wordt weergegeven van dit artikel, zonder evenwel aan te geven op welke manier dit door de bestreden beslissing wordt geschonden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Verder merkt de Raad op dat enkel een relatie die voortvloeit uit een wettelijk en oprecht huwelijk onder de draagwijdte van het begrip ‘gezinsleven’ valt (EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 62; EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21).

Nu uit bovenstaande duidelijk blijkt dat op goede gronden werd beslist dat de huwelijksband niet bewezen is, wordt het bestaan van een gezinsleven tussen verzoekende partij en haar voorgehouden echtgenoot dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM niet aangetoond en kan bijgevolg geen schending van dit verdragsartikel worden weerhouden.

Het enige middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES